

Arrest

nr. 266 177 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 13 februari 2020 België binnen met een paspoort en verzoeken op 21 februari 2020 om internationale bescherming. Op 6 augustus 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1995 en groeide op in Canton Dolores Apulo, Ilopango, San Salvador. U ging naar school tot uw 13 jaar en volgde nadien een beroepsopleiding tot bakker en bouwvakker. Deze opleidingen lagen u echter niet, waardoor u besloot te gaan werken. Toen u achttien jaar was, ging u samenwonen met uw partner V. A. U. P. (...) in Vista Lago, Ilopango. In februari 2015 werd jullie dochter, K. N. B. U. (...), geboren.

In januari 2016 ging u aan de slag bij Coca Cola in Soyapango als assistent-leverancier. Samen met een chauffeur en een andere assistent-leverancier leverde u hun producten aan winkels. De chauffeur nam hierbij het geld in ontvangst. U leverde in Mejicanos en Santa Trinidad. Vanaf september 2019 leverde u in Mejicanos en Campañeras in Soyapango. U leverde drie keer per week in Campañeras en moest hier steeds 5 dollar renta betalen om de zone binnen te mogen. Ook in Mejicanos moest er renta betaald worden, hier ging het om 2 of 3 dollar per keer. Maandelijks bedroeg dit meer dan 100 dollar. Uw collega's moesten dit bedrag eveneens betalen.

Op 2 december 2019 werd u in Campañeras staande gehouden door de bende 18. Ze bekeken uw DUI en zeiden hierop dat u 50 dollar per maand moest betalen. U mocht niet naar de politie gaan en als u niet betaalde zouden ze u vermoorden. Op 5 december betaalde u hen 50 dollar. Op 27 december 2019 werd u opnieuw tegen gehouden en vroeg het bendelid u om 100 dollar. Hij wist waar u woonde en dreigde opnieuw u te vermoorden als u niet betaalde. Op 30 december 2019 betaalde u hem 50 dollar en zei u hem dat u niet meer geld had. Op 6 januari 2020 vroeg het bendelid u nogmaals om de 50 dollar achterstand, u zei dat u hem de volgende keer zou betalen, waarop u tot 9 januari 2020 de tijd kreeg. Uw baas gaf u op dat moment vakantie, waardoor u de renta niet betaalde.

Op 9 januari 2020 ontving u berichten via Facebook Messenger. Ze dreigden u te vermoorden als u de renta niet betaalde. U zei dat u zou betalen, maar niet op dat moment. Op 16 januari 2020 kwamen er drie agenten naar jullie huis, ze vroegen uw DUI en uw kaart van het werk en u dacht dat het om een standaardcontrole ging. Een van hen richtte een wapen op uw dochter en vervolgens op u. Een van de agenten gaf u een telefoon door en aan de andere kant van de lijn sprak een bendelid die het geld van u wilde. Als u niet zou betalen, zouden uw dochter, uw partner en u vermoord worden. U zei dat u zou betalen, maar niet onmiddellijk omdat u verlof had. U hing op. De agenten vroegen u hierop 15 dollar, hetgeen u niet op zak had. U ging uw huis opnieuw binnen en vertelde uw partner wat er gebeurd was.

Op 22 januari 2020 ging u opnieuw werken, toen u op de terugweg staande gehouden werd door drie bendeleden. U moest in hun wagen stappen en kreeg een zak over uw hoofd getrokken. Uw mond en handen werden gekneveld. Jullie reden naar een vuilnisbelt, waar ze u op de grond gooiden en schopten. Ze vroegen u waar het geld was, trokken de zak van uw hoofd en namen foto's van u. Ze verplichtten u ergens anders naartoe te gaan en schopten u over uw hele lichaam. U probeerde zich tevergeefs los te maken. Na een tijdje, werd de zak van uw hoofd getrokken door uw partner die zei dat jullie moesten lopen tot aan de taxi. De taxichauffeur zette jullie op 200 meter van jullie huis af. Uw partner vertelde achteraf dat zij die dag berichten ontving en een foto waarop u gekneveld afgebeeld stond. De bendeleden vroegen 600 dollar losgeld. Hierop regelde zij het geld en een taxi om aan de bendeleden tegemoet te komen.

Jullie beslisten dat jullie El Salvador zo snel mogelijk moesten verlaten en belden met uw schoonzus, C. A. U. B. (...), die reeds in België was. Zij vertelde dat jullie naar België konden komen want dat jullie anders waarschijnlijk vermoord zouden worden. Op 23 januari 2020 gingen u en uw partner met de bus ieders naar jullie eigen werk en namen jullie beiden ontslag. Jullie spraken af aan Plaza Mundo om paspoorten aan te vragen en namen vervolgens een Uber naar Escalon om jullie vliegtuigtickets te kopen met de ontslagvergoeding die jullie die dag ontvingen. Daarop keerden jullie met een Uber terug naar huis om jullie documenten en andere zaken te verzamelen, waarna jullie samen met jullie dochter onderdoken in het huis van uw grootmoeder in Cinquera, Cabañas. Die avond werd er aangeklopt bij haar thuis en werd gevraagd wie jullie waren. Uw grootmoeder zei dat jullie familie waren die op bezoek kwamen uit de Verenigde Staten en dat jullie na een paar dagen weg zouden gaan. Uw grootmoeder moest hen die avond 10 dollar betalen. Om de twee of drie dagen keerden de bendeleden terug voor opnieuw 10 dollar.

Op 5 februari 2020 ontving u een bericht van de bendeleden via sociale media waarin zij zeiden dat u zich niet kon verbergen, dat ze u zouden vinden en zouden vermoorden.

Op 12 februari 2020 verlieten u, uw partner en uw dochter El Salvador met het vliegtuig om op 13 februari 2020 via Spanje in België aan te komen. Op 21 februari 2020 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een krantenartikel over de moord op een collega, prints van bedreigingen die jullie ontvingen via Facebook Messenger, de reservatie van uw vliegtuigtickets, de badge van het werk van uw vrouw en uw badge van uw werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u het niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar zou kunnen terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen omtrent uw problemen met de bende 18 en de bende MS-13 weten immers niet te overtuigen.

Vooreerst worden de nodige vraagtekens geplaatst bij uw verklaringen betreffende uw problemen met de bende 18 en de renta die zij van u eisten. Zo betaalde u vanaf september 2019 iedere keer 5 dollar wanneer uw werk moest leveren in Campañeras (CGVS (...), 14). U leverde hier drie keer per week, wat wil zeggen dat u 15 dollar per week en ongeveer 60 dollar per maand moest betalen aan de bende 18 (CGVS (...), p. 8). Op 2 december 2019 zeiden ze u dat u vanaf dat moment 50 dollar per maand moest betalen, als u dat niet deed, zouden ze u vermoorden (CGVS (...), p. 14). Ermeë geconfronteerd dat dit erg vreemd is, daar u dan maandelijks minder zou moeten betalen dan voorheen, namelijk 50 dollar per maand in plaats van 60 dollar per maand, stelt u dat ze hun bedragen verhogen telkens zij zien dat u dit kan betalen (CGVS 20/13257, p. 17-18). Toch kan er hier niet anders dan opgemerkt worden dat er van

een verhoging op dat moment geen sprake is. De bendeleden wisten namelijk al dat u 60 dollar per maand kon betalen, daar u dit reeds sinds september 2019 betaalde, waardoor het niet logisch is dat zij u plots een renta van 50 dollar per maand vragen om te kijken of u dat al dan niet kan betalen.

Op 27 december 2019 verhoogde de bende 18 de renta naar 100 dollar per maand, waarvan u 50 dollar betaalde op 30 december 2019 (CGVS (...), p. 14 en 18). Ook hier kunnen de nodige kanttekeningen geplaatst worden bij uw verklaringen. Zo betaalde u op 30 december 2019 slechts de helft van de gevraagde renta en toen u naar de overige 50 dollar gevraagd werd bij een volgende ontmoeting op 6 januari 2020, betaalde u hen evenmin (CGVS (...), p. 14). Dit is erg opmerkelijk daar uit uw verklaringen blijkt dat u wel kon betalen, maar dat bewust niet deed omdat anders de renta andermaal verhoogd zou worden (CGVS (...), p. 18). Dit is een erg opmerkelijke en bovendien erg riskante beslissing van u, daar de bende u reeds met de dood bedreigde indien u niet zou betalen (CGVS (...), p. 14). Hieruit kan bovendien geen ernstige vrees in uw hoofde afgeleid worden. Gevraagd naar de reactie van het bendelid toen u op 6 januari 2020 niet betaalde, stelt u dat u hem zei dat u de volgende keer zou betalen en dat het bendelid, omdat hij zag dat u de vorige keer betaalde, hier niet slecht op reageerde, maar wel zei dat hij u zou vermoorden als u niet betaalde (CGVS (...), p. 19). Deze verklaring raakt echter kant noch wal, daar het bendelid geen garantie had dat u zou betalen gezien u de vorige keer slechts de helft van de gevraagde renta betaalde en bovendien reageerde hij wel slecht, daar hij andermaal dreigde u te vermoorden (CGVS (...), p. 19). Uw bewering dat de bendeleden de renta blijven verhogen zolang zij zien dat u deze verhoging kan betalen, strookt evenmin met onze informatie (CGVS (...), p. 17-18). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, opereren bendeleden namelijk op zodanige wijze dat zij socio-economische observaties doen van hun potentiële slachtoffers (zie administratief dossier). Op die manier bepalen zij het bedrag van de renta. Dat de bendeleden de renta blijven verhogen zolang zij zien dat u kan betalen, is dan ook niet aannemelijk. Renta is een manier van financiering voor de bendes en hebben er baat bij dat zij dit daadwerkelijk gedurende lange tijd kunnen innen. Dat zij u uit het niets een maandelijks verhoging zouden opleggen, waarbij verwacht kan worden dat u niet meer naar die kolonie zou komen en zij hun geld nooit zouden zien, houdt geen enkel voordeel in voor hen en houdt in dat opzicht dan ook maar weinig steek.

Volledigheidshalve kan hier ook aan toegevoegd worden dat de verklaringen van uw partner en uzelf niet coherent zijn wat betreft de renta en de betalingen die u al dan niet uitvoerde. Zo verklaart u dat u in Campañeras reeds vanaf september 2019 renta diende te betalen aan de bende 18, uw partner verklaart daarentegen dat ze u in deze kolonie pas op 2 december 2019 voor het eerst om renta vroegen (CGVS (...), p. 8; CGVS (...), p. 16). Dat uw partner niet op de hoogte is van de lopende renta in deze kolonie, is erg vreemd, daar u op dat moment maandelijks reeds 60 dollar renta betaalde in deze kolonie, en dit dus wel een impact had op uw maandloon van 600 dollar (CGVS (...), p. 8). Vervolgens verklaart u dat de verhoging van 50 dollar naar 100 dollar gevraagd werd op 27 december 2019 en dat u vervolgens op 30 december 2019 50 dollar betaalde (CGVS (...), p. 14, 17 en 18). Uw partner verklaart daarentegen dat de verhoging naar 100 dollar gevraagd werd op 5 januari 2020, dat hij toen 50 dollar betaalde en de overige 50 dollar volgende keer zou betalen (CGVS (...), p. 14). Later verklaart uw partner dan weer dat de bendeleden op 2 december 2019 al 100 dollar renta vroegen, dat u hen 50 dollar betaalde op 5 december 2019 en dat u de overige 50 dollar op 6 januari 2020 moest betalen, maar dat u dat toen niet deed omdat u verlof had (CGVS (...), p. 17). Dat uw partner bovendien geen gewag maakt van uw ontmoetingen en bijgaande betalingen met de bendeleden op 27 december 2019 en op 30 december 2019 is eveneens erg vreemd en doet de vraag rijzen of deze ontmoetingen daadwerkelijk plaatsgevonden hebben. Dat uw partner verder verklaart dat u op 6 januari 2020 de overige renta moest betalen, maar dat niet deed omdat u toen vakantie kreeg op uw werk, strookt evenmin met uw verklaring (CGVS (...), p. 17-18). U verklaart namelijk dat u op 6 januari 2020 wel staande gehouden werd door de bendeleden, maar hen vertelde dat u het geld niet had, waardoor u tijd kreeg tot 9 januari 2020 om de renta te betalen (CGVS (...), p. 14 en 18). Dat jullie verklaringen betreffende de renta betalingen dermate van elkaar afwijken, komt de geloofwaardigheid ervan niet ten goede.

Ook jullie gedrag in de nasleep van de afpersing en de bedreigingen door de bende 18 wijzen er niet op dat jullie deze bedreigingen serieus namen. Zo betaalde u de bende 18 slechts de helft van de gevraagde renta op 30 december 2019 en liet u op 6 januari 2020 uitschijnen dat u de overige 50 dollar niet kon betalen, hoewel dat wel het geval was zie supra (CGVS (...), p. 18). Dat u dit risico nam is erg vreemd, daar u op dat moment reeds doodsbedreigingen ontvangen had en er bovendien een jaar eerder, in 2018, een collega van u vermoord werd door de bende 18 omdat hij, naar uw vermoeden, niet betaalde wat de bende 18 van hem eiste (CGVS (...), p. 12 en 14, document 3). U verklaarde bovendien dat u aanwezig was bij deze schietpartij, wat het des te opmerkelijker maakt dat u zich niet schikte naar

de eisen van de bende 18, daar u op de hoogte was dat zij hun dreigementen effectief omzetten in daden (CGVS (...), p. 12-13). Ook nadat u dreigementen van de bende 18 ontving via Facebook Messenger op 9 januari 2020 waarin ze u aanmaanden om te betalen, nam u geen veiligheidsmaatregelen hoewel u reeds vermoedde dat het niet betalen van de renta u problemen kon opleveren (CGVS (...), p. 14 en 20-21). Hieruit kan wederom niet afgeleid worden dat u de bedreigingen van de bende serieus nam.

Wat betreft de ontvoering die volgens uw verklaringen plaatsvond op 22 januari 2020, is evenmin duidelijk waarom de bende plots zulke drastische stappen zou ondernemen en bovendien 600 dollar losgeld zou vragen. Volgens uw verklaringen verhogen zij hun bedragen als zij merken dat hun slachtoffers kunnen betalen (CGVS (...), p. 17-18). Het is echter een vraagteken waarom zij deze ontvoering op poten zouden zetten en verwachtten dat jullie 600 dollar losgeld zouden kunnen betalen, daar u er in december 2019 en januari 2020 niet in slaagden om hen de renta van 50 dollar of 100 dollar te betalen.

Verder zijn jullie verklaringen over het dag verloop van deze vermeende ontvoering niet consistent. Zo verklaart u dat uw partner die dag werkte met de namiddagshift van 13h tot 18h (CGVS (...), p. 10). Uw partner verklaart daarentegen dat zij op 22 januari 2020 werkte met de ochtendshift van 6h tot 13h (CGVS (...), p. 8). Vervolgens verklaart uw partner dat zij voor het losgeld 500 dollar zelf betaalde en 100 dollar leende van haar moeder omdat het te moeilijk was om naar de geldautomaat te gaan (CGVS (...), p. 15 en 22). Dat jullie 500 dollar in huis hadden, is erg vreemd en strookt niet met uw verklaring dat jullie geld op een bankrekening staat en u enkel cash geld heeft als u iets moet kopen (CGVS (...), p. 19, 21-22). Bovendien worden er tegenstrijdige verklaringen afgelegd wat betreft het verzamelen van dit geld en de verplaatsingen die uw partner die avond aflegde. Zo verklaarde zij aanvankelijk dat ze de 100 dollar ging ophalen bij haar moeder en jullie dochter op dat moment bij haar moeder achterliet (CGVS (...), p. 15). Later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt zij echter dat haar moeder die avond naar jullie huis kwam om het geld te brengen en vervolgens jullie dochter meenam naar haar huis met de taxi (CGVS (...), p. 22). Dat de verklaringen rondom de ontvoering dermate inconsistent zijn, trekt ook de geloofwaardigheid van de vermeende ontvoering in twijfel.

Ook wat betreft de nasleep van de vermeende ontvoering weten jullie verklaringen niet te overtuigen. Zo beslisten jullie de dag na de ontvoering van 22 januari 2020 dat jullie het land zouden verlaten en verhuisden jullie naar uw grootmoeder (CGVS (...), p. 4; CGVS (...), p. 15-16). Op 5 februari 2020 ontving u nog Facebookberichten van de bende 18 waarin zij zeiden dat ze u zouden vinden, u zich niet kon verbergen en ze u zouden vermoorden (CGVS (...), p. 13, 16 en 24). Het is echter erg vreemd dat jullie jullie facebookprofielen pas afsloten nadat jullie op 5 februari 2020 nog bedreigingen ontvingen en dit niet deden na de ontvoering van 22 januari 2020, gezien uw partner toen eveneens via Facebook gecontacteerd werd (CGVS (...), p. 13 en 25; CGVS (...), p. 16 en 24). Logischerwijs zouden jullie dit communicatiekanaal onmiddellijk afsluiten na de vermeende ontvoering en voor jullie naar uw grootmoeder verhuisden, gezien dat vrijwel de enige manier was waarop zij jullie contacteerden. Volledigheidshalve kan hier ook aan toegevoegd worden dat jullie beiden aanvankelijk bij jullie interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeiden dat jullie naar uw grootmoeder verhuisden 15 dagen voor jullie vertrek naar België op 12 februari 2020, dus ongeveer op 28 januari 2020 (Verklaring DVZ (...), punt 10; Verklaring DVZ (...), punt 10). Tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaren jullie dan weer beiden dat jullie op 23 januari 2020 reeds naar uw grootmoeder verhuisden (CGVS (...), p. 4; CGVS (...), p. 15-16).

Dat jullie verklaringen niet als geloofwaardig beschouwd kunnen worden, wordt eveneens bevestigd door tegenstrijdige verklaringen die niet rechtstreeks met jullie vluchtrelaas te maken hebben. Om de onveiligheid van uw wijk, Vista Lago, aan te tonen, verklaart u dat bendeleden van de MS-13 zich om de twee of drie weken in jullie huis kwamen verschansen wanneer zij achtervolgd werden door de politie (CGVS (...), p. 4). Jullie konden dit niet weigeren omdat de bendeleden dan dreigden jullie te vermoorden (CGVS (...), p. 4). Uw partner verklaart hierover daarentegen dat het maar één keer gebeurde dat er een bendelid zich in jullie huis kwam verbergen (CGVS (...), p. 5). Dergelijke inconsistenties in jullie verklaringen komen de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen wederom niet ten goede.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u het niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg

moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door jullie neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Jullie paspoorten en jullie identiteitskaarten bevestigen jullie identiteit en nationaliteit, hetgeen hier niet ter discussie staat. De badges van jullie werk bevestigen louter jullie voormalige job in El Salvador. De reservatie van jullie vliegtuigtickets bevestigt dan weer jullie reis naar België. Het krantenartikel betreft een aanslag van een criminele bende op een groep werknemers van het bedrijf waarvoor u ook gewerkt zou hebben en waarbij een van uw collega's om het leven kwam. Het artikel heeft geen betrekking op uw persoon en bevestigen geenszins de door u aangehaalde concrete persoonlijke problemen met de bendes. Wat betreft de screenshots van de Facebook Messenger berichten die u en uw partner ontvingen, moet worden opgemerkt dat deze geen enkele waarborg bevatten waaruit de authenticiteit van dit document zou kunnen worden vastgesteld. Een dergelijke conversatie kan op eenvoudige wijze in elkaar worden gestoken. Dergelijke documenten zijn derhalve enkel bewijskrachtig indien ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in

aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve moet er worden opgemerkt dat ook ten aanzien van uw partner V. A. U. P. (...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen.

Voor wat betreft uw verwijzing naar uw schoonzus C. A. U. B. (...), die op 31 mei 2019 de vluchtelingenstatus werden toegekend, dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus geeft daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de partner van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1994 en groeide op in Ilopango, San Salvador met uw moeder, vader en twee zussen. U rondde uw middelbare school af in 2012, waarna u uw moeder hielp in haar eetzaakje in Apulo. Toen u twintig jaar was, ging u samenwonen met uw partner, A. A. B. V. (...), in Vista Lago, Ilopango. In februari 2015 kregen jullie samen een dochter, K. N. B. U. (...). In jullie wijk was de bende MS-13 actief, soms vroegen zij jullie bedragen tussen de 2 en 5 dollar om marihuana te kopen. Jullie betaalden dit altijd uit angst dat zij jullie iets zouden aandoen.

Vanaf 2018 werkte u bij AVX, een industrieel bedrijf in San Bartola, Ilopango waar u onderdelen voor elektronica zoals tv's en computers in elkaar zette. Uw partner werkte als assistent-leverancier voor Coca Cola en voerde samen met een chauffeur leveringen uit in Santa Trinidad en Mejicanos. In september 2019 veranderde zijn route en leverde hij in Campañeras en Mejicanos. Op 2 december 2019 werd uw partner staande gehouden door de bende 18 en vroegen hem een maandelijkse renta van 100 dollar. Op 5 december 2019 betaalde hij de bende 50 dollar. Eén maand later, op 5 januari 2020, vroegen ze hem de renta een tweede keer. Uw partner zei dat hij 50 dollar zou betalen en de overige 50 dollar de volgende keer. Op 6 januari 2020 startte het verlof van uw partner, waardoor hij niet kon betalen. Enkele dagen later ontving uw partner berichten via Facebook Messenger waarin gevraagd werd naar het geld.

Op 16 januari 2020 kwamen er politieagenten naar jullie huis toen u aan het slapen was. Uw partner opende de deur en de agenten vroegen naar zijn identificatie waarop hij zijn kaart van het werk gaf. Één van de agenten richtte een wapen op jullie dochter en zei tegen uw partner dat als hij de telefoon niet aanpakte, dat hij jullie dochter zou vermoorden. Daarop nam hij de telefoon over en aan de andere kant vroeg een bendelid waar de 50 dollar bleef die uw partner moest betalen en dat zij op de hoogte waren waar jullie woonden. Hierop zei uw man dat hij nu niet kon betalen, daar hij verlof had. De bendeleden gingen weg en uw partner bracht u op de hoogte van wat er gebeurde. Jullie konden geen klacht indienen omdat het duidelijk was dat de politie verbonden was met de bendeleden.

Op 22 januari 2020 ging uw partner opnieuw werken. Hij stuurde u een bericht dat hij de laatste bus om 21h naar huis zou nemen. Nadien antwoordde hij niet meer op uw berichten en nam hij ook niet op toen u hem belde, waardoor u ongerust werd. Rond 23h ontving u berichten via Facebook Messenger waarin stond dat uw man ontvoerd werd en dat hij vermoord zou worden als u geen 600 dollar betaalde. U ging naar uw moeder om 100 dollar te lenen en liet uw dochter bij haar. Zelf had u 500 dollar ging met de taxi naar Puente Campañera. De taxichauffeur zette u af en u overhandigde het geld aan het bendelid. Het bendelid intimideerde u en raakte u ook aan, waarop hij zei dat u uw partner drie pasajes verder kon terugvinden. Daar vond u uw partner gekneveld aan handen en mond terug. Jullie keerden terug naar de taxi en deze zette jullie op ongeveer honderd meter van jullie huis af.

Jullie haalden jullie dochter die avond op bij uw moeder en brachten haar op de hoogte van jullie problemen. Zij vertelde dat uw zus reeds in België woonde en nam contact met haar op. Uw zus, C. A. U. B. (...), vertelde haar dat als u genoeg bewijzen had, dat u hulp zou krijgen in België, waarop jullie besloten naar België te komen.

Op 23 januari 2020 diende u uw ontslag in op uw werk, waarvoor u een ontslagvergoeding van 400 dollar ontving. Uw partner diende die dag eveneens zijn ontslag in. Na het indienen van jullie ontslag gingen jullie samen jullie paspoorten aanvragen en vervolgens de vliegtuigtickets naar België kopen. Die dag gingen jullie naar de grootmoeder van uw partner in Cabañas in afwachting van jullie vertrek naar België. De bende 18 kwam bij de grootmoeder informeren wie jullie waren en zij vertelde hen dat jullie familieleden uit de Verenigde Staten waren die op bezoek waren. Hierop vroegen ze haar 10 dollar, die ze hen betaalde. Om de 2 of 3 dagen keerden zij terug om 10 dollar te vragen.

Op 5 februari 2020 ontving uw partner nog berichten via Facebook Messenger van de bende 18 waarin gezegd werd dat er geen plaats was waar jullie zich konden verbergen.

Op 12 februari 2020 verlieten u, uw partner en uw dochter El Salvador met het vliegtuig om op 13 februari 2020 via Spanje in België aan te komen. Op 21 februari 2020 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, het paspoort van uw dochter, de reservatie van uw vlucht en de badges van uw werk en dat van uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat al de redenen voor uw verzoek om internationale bescherming gelinkt zijn aan de problemen van uw partner, A. A. B. V. (...), p. 14-16; CGVS (...), p. 14-16). Aangezien in het kader van het verzoek van uw partner de beslissing is genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw partner werd als volgt gemotiveerd:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen” en van “het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”. Tevens voeren verzoekende partijen aan dat de commissaris-generaal een appreciatiefout heeft gemaakt.

Na een theoretische toelichting bij de bepalingen en beginselen die zij geschonden achten en een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot hun vluchtmotieven, gaan verzoekende partijen in op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. Zij stellen vooreerst dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, wat zij bevestigd achten door informatie van de FOD Buitenlandse Zaken die zij citeren. Zij argumenteren dat in 2018 meer dan 97,5 procent van de verzoeken om internationale bescherming van Salvadoranen positief werden beantwoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), dat niet bewijst dat de

situatie in een paar jaar veranderd is, zodat de verzoeken om internationale bescherming van Salvadoranen met de grootst mogelijke voorzichtigheid moeten worden behandeld en *in casu* een brede toepassing moet gemaakt worden van het voordeel van de twijfel. Zij stellen verder dat uit de objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hen, met name *“personen die door een bende worden beschouwd als strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag”* en *“personen met beroepen of posities die vatbaar zijn voor afpersing”*. Verzoekende partijen lichten toe dat verzoeker als chauffeur voor een bedrijf werkte en verschillende keren geweigerd heeft om de gevraagde *renta* te betalen en dus de regels van de bendeleden te volgen. Zij verwijzen vervolgens naar de risicoprofielen omschreven in de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 en de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, en merken op dat in het licht van hun profiel *“er volgens UNHCR wel degelijk een reëel risico is dat personen met een dergelijk profiel het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdadagroepen in El Salvador”*.

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op hun individuele vluchtmotieven en geven aan in geval van terugkeer naar El Salvador te vrezen dat zij zullen worden gedood of mishandeld door de bende 18 vanwege hun weigering om *renta* te betalen, vanwege hun beroepen en vanwege het feit dat zij het land ontvlucht zijn. Zij menen reeds het slachtoffer te zijn geweest van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en betogen dat *“deze vervolgingen in het verleden, in de zin van artikel 48/7 Vw, een duidelijke aanwijzing vormen dat de vrees voor vervolging gegrond is en dat het risico van ernstige schade reëel is”*. Zij wijzen erop dat het feit dat zij in een kolonie woonden die in handen van de bende 18 is niet wordt betwist door de commissaris-generaal. Verder benadrukken zij dat vervolging kan uitgaan van niet-overheidsactoren en dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes, wat zij trachten te staven aan de hand van citaten uit voornoemde *“Eligibility Guidelines”* van UNHCR, uit de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 en uit de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019. Zij menen ook beiden verklaard te hebben *“dat zij een klacht hadden ingediend, maar dat er in feite geen onderzoek had plaatsgevonden”*.

Verzoekende partijen betogen verder dat zij voldoen aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om het voordeel van de twijfel te genieten.

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de motivering van de bestreden beslissingen. Zij betogen vooreerst dat de commissaris-generaal telkens de voorkeur gegeven heeft aan een lezing die *“inconsistenties”* en *“onwetendheden”* doet ontstaan in plaats van rekening te houden met de objectieve algemene situatie in El Salvador en de grote behoefte aan bescherming van Salvadoraanse onderdanen en wijzen erop dat nergens in de bestreden beslissingen hun vluchtrelaas fundamenteel onderuit wordt gehaald en dat geen dienstige elementen worden aangehaald die wijzen op een manifest gebrek aan geloofwaardigheid in hun hoofde.

Over de problemen die zij ondervonden met de bende 18 en de *renta* die zij moesten betalen, zetten zij het volgende uiteen:

*“Verweerster is van mening dat er verschillende grijze gebieden en vragen zijn met betrekking tot de problemen die verzoekers beweren te hebben ondervonden met de bende 18 en de door deze laatste gevraagde *renta*.”*

In de eerste plaats, acht verweerster het inconsistent dat de bendeleden, terwijl zij 60 dollar per maand van verzoeker ontving (5 \$ / 3 keer per week), dit bedrag vervolgens hebben “verlaagd” tot slechts 50 \$.

Verwerende partij ziet het “grote plaatje” hier niet. Er is niets “onlogisch” aan deze situatie:

*- de *renta* die verzoeker moest betalen om de kolonie Campaneras binnen te komen, een *renta* was die moest worden betaald door eenieder die de kolonie wilde binnenkomen en er niet woonde. De bendeleden makten dus geen “onderscheid” tussen hun slachtoffers in dit opzicht;*

*- Na enkele maanden echter, op 2 december 2019, namen de bendeleden verzoeker als een “speciaal” slachtoffer en begonnen zij hem te vragen een *renta* van 50 \$ per maand te betalen. Dit kwam geenszins in de plaats van het “recht van doorgang” dat verzoeker reeds betaalde en nadien bleef betalen.*

*Er is dus niets onlogisch aan het optreden van de bendeleden, die van de verzoeker betaling van een *renta* “recht van doorgang” eisen – zoals zij doen van iedere buitenstaander die de kolonie binnenkomt – en vervolgens een extra *renta* eisen als een vorm van “persoonlijke afpersing”.*

In de tweede plaats, is verwerende partij verbaasd over verzoekers gedrag: zij is verbaasd dat hij herhaaldelijk had "gedurfd" het gevraagde bedrag niette betalen, hoewel hij over het geld beschikte en de risico's kende – de benedeleden hadden hem met de dood bedreigd indien hij niet betaalde en verzoeker had een jaar eerder om dezelfde redenen de moord op een collega meegemaakt.

De houding van verzoeker kan echter worden begrepen wanneer zij in de juiste context wordt geplaatst. Verzoeker wist wat er zou gebeuren indien hij zonder aarzelen zou betalen: de benedeleden zouden de renta voortdurend hebben verhoogd, en verzoeker zou zeer snel zonder geld zijn komen te zitten, en dus in elk geval het risico hebben gelopen dat de doodsbedreigingen van de benedeleden zouden worden uitgevoerd. Door de benedeleden te doen geloven dat hij dergelijke bedragen niet kon betalen, en door te trachten de betalingen te spreiden, koesterde verzoeker de ijdele hoop dat de benedeleden zouden denken dat hij niet over het geld beschikte waarvan de benedeleden vermoedden dat hij het had, en dat hij deze situatie dus mettertijd zou kunnen handhaven: degene waar hij kan blijven werken en "normaal" kan leven terwijl hij een renta betaalt die niet « enorm" is... Als dit niet zou werken, had hij tenminste de hoop tijd te winnen, zodat hij zijn opties kon overwegen.

Het is echter niet juist te beweren, zoals verwerende partij doet, dat de benedeleden hem telkens gewoon op zijn woord geloofden en de verzoeker ongedeerd lieten gaan. In werkelijkheid nam de woede toe: het bewijs is dat de benedeleden na enkele malen in gebreke te zijn gebleven zover gingen dat zij de verzoeker ontvoerden om losgeld van zijn vrouw te eisen!

In de derde plaats, wijst verwerende partij op tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers:

- *verzoekster zou hebben verklaard dat de eerste keer dat de benedeleden een renta eisten, op 2 december 2019 was, terwijl verzoeker zou hebben gesteld dat hij sinds september 2019 betaalt ;*
- *verzoekster vervolgens wisselende verklaringen heeft afgelegd over de data waarop de renta was verhoogd, die niet overeenstemmen met die van verzoeker;*

De enkele inconsistenties in verzoekers verklaringen kunnen echter niet volstaan om te oordelen dat verzoekers' relaas in zijn geheel niet geloofwaardig is.

Er zij aan herinnerd dat verzoekster niet bij al deze gebeurtenissen aanwezig was, zodat een eventuele vergissing of verwarring met betrekking tot de exacte data gemakkelijker te begrijpen is. Onder druk op de dag van haar persoonlijk onderhoud had verzoekster dus enige verwarring laten ontstaan over de precieze data – zonder evenwel afbreuk te doen aan de volledige geloofwaardigheid die aan verzoekers relaas in zijn geheel moet worden toegekend.

Wat de andere door verwerende partij aangevoerde tegenstrijdigheid betreft, namelijk het begin van de renta, zij erop gewezen dat dit niet het geval is: zoals hierboven uiteengezet, zijn de twee door verzoeker geleden renta onderscheiden en lopen zij niet in elkaar over. Verzoekster noemde december als de datum waarop de renta begon, omdat dit het moment was waarop een werkelijk "persoonlijke" renta van verzoeker werd geëist: de renta met betrekking tot het "recht van doorgang" was een renta die iedereen moest betalen; bovendien moest verzoeker een dergelijke renta betalen in de andere kolonies waar hij ook heen ging (bijvoorbeeld: 2-3 S in de kolonie Mejicanos). Verzoekster was zich er terdege van bewust dat haar echtgenoot dit "recht van overpad" moest betalen, maar zij heeft dit om al deze redenen niet als het begin van hun echte problemen aangemerkt.

De problemen die verzoekers hebben ondervonden met de bende 18 en de vereiste renta zijn volledig geloofwaardig, en de beweerde inconsistenties of tegenstrijdigheden die door verwerende partij naar voren zijn gebracht, volstaan niet om argumenten aan te voeren die zouden overtuigen van een gebrek aan geloofwaardigheid."

Over de ontvoering van verzoeker en de omstandigheden eromheen, zetten verzoekende partijen vervolgens het volgende uiteen:

"In de eerste plaats, spreekt verwerende partij haar verbazing uit over deze ontvoering: zij beschouwt een dergelijke daad als "drastisch"; en zij is verbaasd dat de benedeleden hadden kunnen denken dat verzoekers 600 \$ losgeld zouden kunnen betalen als zij niet al de geëiste 100 \$ aan renta konden betalen.

Verweerster is hier tegenstrijdig in haar redenering: op verschillende punten verbaast zij zich erover dat de benedeleden niets hebben gedaan of gezegd toen verzoeker de gevraagde renta niet betaalde; maar in dit betoog vindt zij een ontvoering als stap te "drastisch".

Deze ontvoering ligt echter in de lijn van de gebeurtenissen en het gedrag van de benedeleden: boos dat hun bevelen niet werden nageleefd en de gevraagde renta niet werd betaald, wilden de benedeleden hun ongenoegen laten blijken.

Het is belangrijk te begrijpen dat het er voor de bendes in El Salvador vooral om gaat hun gezag te vestigen en zich almachtig te tonen: iedereen die hun bevelen niet opvolgt, wordt geëlimineerd. De ontvoering van verzoeker in deze zaak hield rechtstreeks hiermee verband, en niet met geld op zich: de bende wilde laten zien dat het verboden was hun bevelen niet op te volgen; indien het echtpaar niet kon betalen, zouden zij verzoeker eenvoudigweg hebben geëlimineerd.

In de tweede plaats, wijst verwerende partij op een aantal inconsistenties en tegenstrijdigheden in verzoekers' verklaringen over de details van de dag waarop verzoeker is ontvoerd.

Zo zou verzoeker hebben gezegd dat zijn echtgenote werkte van namiddagshift (13.00 tot 18.00 uur), terwijl verzoekster die dag in werkelijkheid werkte van ochtendshift (8.00 tot 13.00 uur). Afgezien van het feit dat het om een detailkwestie gaat, moet worden opgemerkt dat deze tegenstrijdigheid niet echt een tegenstrijdigheid is en gemakkelijk kan worden verklaard door de omstandigheden van het geval: verzoeker bego, altijd vóór zijn echtgenote met werken en kwam altijd terug nadat zij klaar was, zodat hij haar nooit ziele vertrekken en terugkeren naar het werk. De fout is derhalve gemakkelijk te verklaren en heeft hoe dan ook geen gevolgen voor de inhoud van het asielverhaal van verzoekers.

Vervolgens merkt verweester een inconsistentie op met betrekking tot het losgeld: het verbaast hem dat verzoekers 500 \$ in contanten in hun huis hadden, terwijl zij hebben verklaard dat zij een bankrekening hadden en alleen contant geld hadden voor wat zij moesten kopen. Ook hier is er geen sprake van tegenstrijdigheid: verzoekers hadden wel degelijk een bankrekening, waarop zij hun salaris ontvingen en hun geld opsloegen. Zij namen echter geld op om te kunnen leven – betalen met een bankkaart is in El Salvador niet wijdverbreid. Zo betaalden verzoekers contant: hun boodschappen, maar ook hun huur en diverse lasten (elektriciteit, enz.). Dat verklaart waarom ze \$500 contant in huis hadden.

Ten slotte is verweester verbaasd dat verzoekers hun Facebook-account niet direct hadden afgesloten na de ontvoering.

Het feit dat verzoekers dit niet rechtstreeks hebben gedaan, betekent geenszins dat hun problemen niet geloofwaardig of reëel zijn. Aangezien verzoekers het losgeld voor verzoeker hadden betaald, hadden zij niet verwacht zo snel weer dreigberichten van de bendeleden te ontvangen. Bovendien was dit weliswaar een communicatiekanaal waarlangs de bendeleden contact met hen konden opnemen, maar het maakte het niet mogelijk hen op te sporen - het openhouden van hun rekeningen bracht hen dus niet in een bijzonder dreigend gevaar.

Hoe dan ook, de argumenten die verweester heeft aangevoerd in een poging om de afschuwelijke gebeurtenis waarvan verzoeker het slachtoffer is geworden, te verdraaien, zijn niet overtuigend. Dit incident ligt in de lijn van het gedrag van de bendeleden in El Salvador. En het bewijsmateriaal, dat zeer geloofwaardig is, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, maakt het mogelijk de geloofwaardigheid vast te stellen die aan deze gebeurtenis moet worden gegeven."

Over de door hen neergelegde bewijsstukken zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

"Het CGVS is van oordeel dat de door verzoekers ter ondersteuning van hun asielverzoek overgelegde documenten niet volstaan om hun vrees voor vervolging aan te tonen. Met name, is verwerende partij van mening dat de berichten en foto's ontvingen door Facebook peuvent en réalité être un montage.

Verzoekers kunnen zich slechts tegen een dergelijke argumentatie verzetten, gelet op de verschrikkingen die verzoeker in dit verband heeft ondergaan.

Bovendien is het moeilijk te geloven dat zo'n incident in scène gezet zou kunnen zijn, omdat het een lang gepland plan en veel moeite zou hebben gekost...

In feite getuigen deze bewijzen van een bijzonder traumatische episode die verzoekers hebben doorgemaakt, hetgeen de realiteit van hun relaas alleen maar kan bevestigen en staven. De loutere bewering dat dit een "in scène gezette gebeurtenis" was om de analyse en inaanmerkingneming van dergelijk bewijsmateriaal te vermijden, kan niet volstaan of overtuigend zijn!"

Voorts voeren verzoekende partijen aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen de situatie van de "terugkeerders" minimaliseert. Zij merken hierbij vooreerst op dat zij niet "louter en alleen" problemen zouden hebben bij terugkeer naar El Salvador op basis van hun verblijf in het buitenland, dat in hun situatie wel meerdere cumulatieve elementen naar voren werden gebracht die een verhoogd risicoprofiel in hun hoofde aantonen en dat hun terugkeer na een verblijf in het buitenland daar nog bij komt. Zij onderstrepen dat zij al het doelwit van leden van de bende 18 zijn geweest en wijzen verder op de situatie van terugkeerders zoals die blijkt uit voormelde richtlijnen van UNHCR van maart 2016 en uit de COI Focus "Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire" van 17 december 2020 en de update van 13 juli 2021, waaraan tevens gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen. Zij verwijzen in dit verband tevens naar en citeren uit het rapport "Deported to Danger" van Human Rights Watch van februari 2020. Verzoekende partijen betogen dat zij als terugkeerders die al problemen ondervonden met leden van de bende 18 tot een bepaalde sociale groep behoren die een zeer reëel (verhoogd) risico op vervolging loopt in El Salvador. Het lijkt volgens hen dan ook geen twijfel dat hun situatie kan worden beschouwd als verband houdend met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) – "beschouwd onder de grond van sociale groep".

Verzoekende partijen besluiten hun betoog over de toekenning van de vluchtelingenstatus als volgt:
"Verzoekende partij heeft coherente et plausible verklaringen afgelegd die totaal overeenkomen met elkaar en met de algemene informatie uit objectieve verslagen.

Verzoekers hebben ook documenten verzamelen om hun relaas te steunen en hebben duidelijk hun plicht van medewerking nageleefd.

De vervolgingen die verzoekers vrezen zijn wegens het feit dat verzoekers tot bepaalde sociale groepen behoren (als "personen die door een bende worden beschouwd als strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag", en "personen met beroepen of posities die vatbaar zijn voor afpersing"; zie supra).

Verzoekers hebben alle moeite gedaan om documenten neer te leggen en hun relaas te ondersteunen.

Ze vrezen, als ze naar hun land van herkomst moeten terugkeren, vervolgd te worden : mishandeld of gedood te worden door de bende 18 en dat de broer van verzoekster zou moeten toetreden tot de bende 18.

Verzoekende partij werd al het slachtoffer van vervolgingen (bedreigingen met dood en ondervragen).

De artikelen 48/6 §4 en 48/7 VW zijn dus van toepassing.

Verzoekende partij moet dus als vluchteling erkend worden."

In ondergeschikte orde menen verzoekende partijen dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Zij betogen vooreerst dat er gezien de hoger aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet lopen. Verder betogen zij dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de aard van het geweld als dusdanig in El Salvador. Zij citeren uit voormelde COI Focus van 12 oktober 2020 en stellen:

"Uit dit rapport, nota bene afkomstig van de studiedienst van verwerende partij en aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt duidelijk dat de classificering van het geweld in El Salvador allerm minst eenduidig is. Er zijn ontegensprekelijk meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, maakt de motivering van verwerende partij gebrekkig en lacunair."

Verzoekende partijen zijn van mening dat er wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging voor hun leven of persoon vormt als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er volgens hen meerdere elementen die de risico's in hun hoofde verhogen. Zij wijzen er wat dit betreft op dat zij afkomstig zijn uit een *colonia* die gecontroleerd wordt door de bende 18, dat zij worden beschouwd als "personen die strijdig met de regels of zich verzetten tegen het gezag van de bende" omdat zij weigerden geld te geven en dat zij bij terugkeer naar El Salvador zullen worden gepercipieerd als "terugkeerders uit Europa", waaruit gewapende bendes zullen afleiden dat ze geld hebben.

2.2. De stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de webpagina van de FOD Buitenlandse Zaken met het reisadvies voor El Salvador (stuk 3);
- het artikel "Asile et preuve: de la suspicion à la conviction" (stuk 4);
- uittreksels uit de COI Focus "Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire" van 17 december 2020 (stuk 7);
- uittreksels uit het rapport "Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse" van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 8);
- een uittreksel uit de COI Focus "Salvador. Situation sécuritaire" van 15 juli 2019 (stuk 9);
- het document "Principes directeurs sur la protection internationale : La persécution liée au genre dans le cadre de l'article 1A (2) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au Statut des réfugiés" van UNHCR van 8 juli 2008 (stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit zijn verklaringen blijkt dat hij het niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar zou kunnen terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet daar (1) zijn verklaringen omtrent zijn problemen met de bende 18 en de bende MS-13 niet weten te overtuigen, nu (i) de nodige vraagtekens worden geplaatst bij zijn verklaringen over zijn problemen met de bende 18 en de *renta* die zij van hem eisten, (ii) ook de nodige kanttekeningen geplaatst kunnen worden bij zijn verklaringen dat de bende 18 op 27 december 2019 de *renta* verhoogde naar 100 dollar per maand, waarvan hij 50 dollar betaalde op 30 december 2019, (iii) zijn verklaringen en deze van zijn partner – verzoekster *in casu* – niet coherent zijn wat betreft de *renta* en de betalingen die hij al dan niet uitvoerde, (iv) ook zijn gedrag en dat van verzoekster in de nasleep van de afpersing en de bedreigingen door de bende 18 er niet op dat wijzen zij deze bedreigingen serieus namen, (v) het wat betreft de ontvoering evenmin duidelijk is waarom de bende plots zulke drastische stappen zou ondernemen en bovendien 600 dollar losgeld zou vragen, (vi) zijn verklaringen en deze van verzoekster over het dag verloop van de vermeende ontvoering niet consistent zijn, (vii) zijn verklaringen en deze van verzoekster ook wat betreft de nasleep van de vermeende ontvoering niet weten te overtuigen, (viii) hij en verzoekster ook tegenstrijdige verklaringen aflegden die niet rechtstreeks met hun vluchtrelaas te maken hebben en (ix) de door hem en verzoekster neergelegde documenten deze beslissing en beoordeling niet kunnen wijzigen, en daar (2) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij in dit verband overigens zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (C) het loutere feit dat hij een familielid is van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming en hem niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat al de redenen voor haar verzoek om internationale bescherming gelinkt zijn aan de problemen van haar partner, verzoeker *in casu*, en dat aangezien in het kader van het verzoek van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is genomen ten aanzien van verzoekster evenmin besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met de bendes. Verzoekende partijen zouden afkomstig zijn uit een wijk in Ilopango die gecontroleerd werd door de bende MS-13. Als assistent-leverancier bij een frisdrankenbedrijf in Soyapango zou verzoeker geleverd hebben aan winkels die gelegen waren in wijken die gecontroleerd werden door de rivaliserende bende 18. Vanaf september 2019 zou verzoeker drie keer per week winkels in de *colonia* CampaÑeras hebben beleverd en daar zijn afgeperst door een lid van de bende 18 dat hem op gegeven moment een maandelijkse *renta* van honderd dollar zou hebben gevraagd en ermee zou hebben gedreigd hem te vermoorden indien hij zou weigeren. Verzoeker zou uiteindelijk vijftig dollar hebben betaald aan het bendelid en gezegd hebben dat hij niet méér geld had. Toen hij bij een volgende confrontatie met het bendelid opnieuw gevraagd werd naar het resterende bedrag, zou hij gezegd hebben dat hij een volgende keer zou betalen. Vervolgens zou verzoeker in verlof zijn gegaan, waardoor hij de *renta* niet betaalde. Tijdens zijn verlof zou verzoeker via de berichtenapplicatie van *Facebook* berichten ontvangen hebben waarin de bende dreigde hem te vermoorden indien hij niet zou betalen. Op 16 januari 2020 zouden er enkele politieagenten naar het huis van verzoekende partijen zijn gekomen die verzoeker onder bedreiging met een wapen zouden hebben gedwongen een telefoon te beantwoorden van het bendelid dat hem afperste. Het bendelid zou gevraagd hebben naar de resterende vijftig dollar, waarop verzoeker zou hebben geantwoord dat hij die later zou betalen omdat hij verlof had en de politieagenten weer zouden zijn vertrokken. Op 22 januari 2020 zou verzoeker op de terugweg van zijn werk ontvoerd zijn door enkele bendeleden die hem naar een plaats brachten waar ze hem mishandelden. Nadat zij haar partner tevergeefs had proberen te bereiken, zou verzoekster via haar *Facebook*-account berichten van de bende hebben ontvangen waarin die haar liet weten dat verzoeker vermoord zou worden indien zij geen zeshonderd dollar betaalde. Verzoekster zou dit geld hebben verzameld en er vervolgens mee naar de bende zijn gegaan waarna zij verzoeker zou hebben kunnen bevrijden en verzoekende partijen samen met een taxi zouden zijn thuisgeraakt. Naar aanleiding van dit incident zouden verzoekende partijen besloten hebben hun land van herkomst te verlaten en contact opgenomen hebben met verzoeksters zus in België, die hen aanraade naar België te komen. Op 23 januari 2020 zouden verzoekende partijen ontslag hebben genomen en achtereenvolgens paspoorten hebben aangevraagd, vliegtickets hebben gekocht en documenten en spullen hebben verzameld bij hen thuis, waarna zij in afwachting van hun vertrek met hun dochter zouden zijn ondergedoken in het huis van verzoekers grootmoeder in de gemeente Cinquera. Op 5 februari 2020 zou de bende 18 verzoeker via *Facebook* opnieuw hebben bedreigd. Op 12 februari 2020 zouden verzoekende partijen hun land van herkomst samen met hun dochter hebben verlaten en via Spanje naar België zijn gereisd. Bij terugkeer stellen verzoekende partijen te vrezen dat zij zullen worden vermoord door de bende die hen afperste en bedreigde.

Ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten, hun identiteitskaarten, het paspoort van hun dochter, de reservatie van hun vliegtuigtickets, hun werkbadges, een krantenartikel over de moord op een collega van verzoeker en schermafdrukken van bedreigingen die zij via de sociale media zouden hebben ontvangen voor (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 6, map met 'documenten', en adm. doss. verzoekster, stuk 6, map met 'documenten').

De paspoorten en identiteitskaarten kunnen de identiteit en herkomst van verzoekende partijen en hun dochter staven. Dit zijn elementen die *in casu* niet ter discussie staan, maar die geen betrekking hebben op de kern van het relaas van verzoekende partijen. De werkbadges hebben betrekking op de professionele activiteiten van verzoekende partijen in El Salvador. Deze worden evenmin betwist. De reservatie van hun vluchten kan dienen ter staving van hun verklaringen over hun reisweg maar heeft evenmin betrekking op de vervolgingsfeiten die verzoekende partijen aanvoeren. Het krantenartikel betreft volgens verzoeker een incident waarbij de bende 18 een collega van hem zou hebben neergeschoten, vermoedelijk omdat hij in gebreke was gebleven te betalen aan de bende (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Het artikel heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen, noch op de door hen aangevoerde persoonlijke problemen met de bende 18 en kan deze dus niet bevestigen. De schermafdrukken van berichten die verzoekende partijen via *Facebook* zouden hebben ontvangen bevatten geen enkele garantie dat het daadwerkelijk om berichten gaat die afkomstig zijn van een bendelid. Dergelijke conversaties kunnen gemakkelijk in scène worden gezet en ontberen bijgevolg objectieve bewijswaarde.

Gelet op het voorgaande kunnen de door verzoekende partijen neergelegde documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen dient de Raad na lezing van de administratieve dossiers in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat verzoekende partijen hun beweerde problemen met de bende 18 niet aannemelijk hebben gemaakt.

Volgens hun verklaringen zijn de problemen van verzoekende partijen met de bende 18 begonnen toen een bendelid verzoeker op 2 december 2019 staande hield in de *colonia* Campañeras en hem na controle van zijn identiteitskaart opdroeg vijftig dollar *renta* per maand te betalen op straffe van de dood. Voordien zou verzoeker sinds september 2019 vijf dollar hebben moeten betalen aan de bende telkens hij de *colonia* binnenkwam. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de *renta* die door de bende 18 werd gevraagd in Campañeras. Verzoeker verklaarde dat niet iedereen van zijn collega's *renta* moest betalen in Campañeras, enkel degenen die afkomstig waren van een andere *colonia*. Gevraagd waarom de bendeleden op 2 december 2019 het gevraagde bedrag verhoogden naar vijftig dollar, antwoordde verzoeker dat ze op zijn identiteitskaart zagen dat hij zijn adres had in een *colonia* van de vijandige bende (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Echter, het feit dat verzoeker, in tegenstelling tot collega's die uit een zone kwamen die onder controle was van de bende 18, reeds sinds september 2019 *renta* moest betalen impliceert dat de bendeleden toen reeds wisten dat hij uit het gebied van een rivaliserende bende kwam. Dat ze dat pas na een controle van zijn identiteitskaart op 2 december 2019 zouden hebben ontdekt en om die reden het gevraagde bedrag zouden hebben verhoogd, is hiermee duidelijk in tegenspraak.

Verder kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij vraagtekens plaatst bij de verklaringen van verzoeker over het bedrag dat de bende op 2 december 2019 van hem zou hebben geëist. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

*“Zo betaalde u vanaf september 2019 iedere keer 5 dollar wanneer uw werk moest leveren in Campañeras (CGVS (...), 14). U leverde hier drie keer per week, wat wil zeggen dat u 15 dollar per week en ongeveer 60 dollar per maand moest betalen aan de bende 18 (CGVS (...), p. 8). Op 2 december 2019 zeiden ze u dat u vanaf dat moment 50 dollar per maand moest betalen, als u dat niet deed, zouden ze u vermoorden (CGVS (...), p. 14). Er mee geconfronteerd dat dit erg vreemd is, daar u dan maandelijks minder zou moeten betalen dan voorheen, namelijk 50 dollar per maand in plaats van 60 dollar per maand, stelt u dat ze hun bedragen verhogen telkens zij zien dat u dit kan betalen (CGVS 20/13257, p. 17-18). Toch kan er hier niet anders dan opgemerkt worden dat er van een verhoging op dat moment geen sprake is. De bendeleden wisten namelijk al dat u 60 dollar per maand kon betalen, daar u dit reeds sinds september 2019 betaalde, waardoor het niet logisch is dat zij u plots een *renta* van 50 dollar per maand vragen om te kijken of u dat al dan niet kan betalen.”*

De uitleg in het verzoekschrift dat de maandelijks *renta* die de bendeleden vanaf 2 december 2019 van verzoeker begonnen te eisen geenszins in de plaats kwam van de *renta* die verzoeker al betaalde om de *colonia* binnen te komen en nadien ook bleef betalen, vindt geen steun in de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd er herhaaldelijk mee geconfronteerd dat de bendeleden hem op 2 december 2019 eigenlijk minder vroegen dan wat hij tot dan toe maandelijks had betaald en dat er dus van een verhoging geen sprake was. Op geen enkel moment gaf verzoeker aan dat de vijftig dollar die op 2 december 2019 van hem werd geëist bovenop de *renta* kwam die hij als een soort “*recht van doorgang*” moest blijven betalen telkens hij de *colonia* binnenkwam. Verzoeker verklaarde zelfs letterlijk dat de bendeleden de vijftig dollar vroegen in de plaats van de vijf dollar die ze tot dan toe hadden gevraagd. Hem er andermaal op gewezen dat de bendeleden reeds wisten dat hij zestig dollar per maand kon betalen en het dus niet logisch is dat ze dan maar vijftig dollar vragen indien het hun bedoeling is om het gevraagde bedrag te verhogen naarmate hun slachtoffers kunnen betalen, beweerde verzoeker dat de bendeleden in december 2019 eigenlijk honderdvijftig dollar van hem wilden aangezien ze later die maand nog eens honderd dollar hebben gevraagd. Hem verder gevraagd waarom de bendeleden hem dan niet ineens honderdvijftig dollar vroegen begin december, greep verzoeker terug naar zijn eerdere uitleg dat ze hem vijftig dollar vroegen bij wijze van test om te zien of hij dat kon betalen, wat geen steek houdt daar de bendeleden reeds wisten dat hij dit kon betalen (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17).

Daargelaten de voorgaande vaststellingen, die door verzoekende partijen niet worden weerlegd of ontkracht en op basis waarvan dient te worden besloten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken waarom de bende verzoeker op 2 december 2019 specifiek zou hebben geviseerd door van hem vijftig dollar per maand te eisen, acht de Raad in navolging van de commissaris-generaal verzoekers gedrag in reactie op de afpersing en bedreigingen waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest niet aannemelijk. Volgens verzoekers verklaringen zou de bende de *renta* op 27 december 2019 verhoogd hebben naar honderd dollar per maand, zou hij daarvan slechts de helft hebben betaald op 30 december 2019 en zou hij, toen hij bij een volgende ontmoeting met zijn afperser op 6 januari 2020 gevraagd werd naar de overige vijftig dollar, evenmin hebben betaald. Nochtans zou verzoeker wel in staat geweest zijn de volledige som te betalen, doch zou hij dit bewust niet hebben gedaan om te vermijden dat de *renta* andermaal zou worden verhoogd (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14 en 18). Hierover wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker terecht als volgt gemotiveerd:

*"Dat u dit risico nam is erg vreemd, daar u op dat moment reeds doodsb bedreigingen ontvangen had en er bovendien een jaar eerder, in 2018, een collega van u vermoord werd door de bende 18 omdat hij, naar uw vermoeden, niet betaalde wat de bende 18 van hem eiste (CGVS (...), p. 12 en 14, document 3). U verklaarde bovendien dat u aanwezig was bij deze schietpartij, wat het des te opmerkelijker maakt dat u zich niet schikte naar de eisen van de bende 18, daar u op de hoogte was dat zij hun dreigementen effectief omzetten in daden (CGVS (...), p. 12-13). Ook nadat u dreigementen van de bende 18 ontving via Facebook Messenger op 9 januari 2020 waarin ze u aanmaanden om te betalen, nam u geen veiligheidsmaatregelen hoewel u reeds vermoedde dat het niet betalen van de *renta* u problemen kon opleveren (CGVS (...), p. 14 en 20-21). Hieruit kan wederom niet afgeleid worden dat u de bedreigingen van de bende serieus nam."*

In hun verzoekschrift menen verzoekende partijen dat verzoekers houding kan worden begrepen wanneer zij in de juiste context wordt geplaatst. Zij lichten toe dat verzoeker wist dat indien hij zonder aarzelen zou betalen, de bendeleden de *renta* voortdurend zouden hebben verhoogd en dat hij zeer snel zonder geld zou komen te zitten en dus in elk geval het risico zou hebben gelopen dat de doodsb bedreigingen van de bendeleden zouden worden uitgevoerd. Daarom zou verzoeker getracht hebben de betalingen te spreiden in de ijdele hoop *"dat de bendeleden zouden denken dat hij niet over het geld beschikte waarvan de bendeleden vermoedden dat hij het had, en dat hij deze situatie dus metertijd zou kunnen handhaven: degene waar hij kan blijven werken en "normaal" kan leven terwijl hij een *renta* betaalt die niet "enorm" is"*. Als dit niet zou werken, zo stellen verzoekende partijen, had verzoeker tenminste de hoop tijd te winnen, zodat hij zijn opties kon overwegen.

De premisse dat de bendeleden de *renta* blijven verhogen naarmate zij merken dat hun slachtoffers deze verhoging kunnen betalen strookt evenwel niet met objectieve informatie in de administratieve dossiers, zoals ook door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker wordt opgemerkt:

*"Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, opereren bendeleden namelijk op zodanige wijze dat zij socio-economische observaties doen van hun potentiële slachtoffers (zie administratief dossier). Op die manier bepalen zij het bedrag van de *renta*. Dat de bendeleden de *renta* blijven verhogen zolang zij zien dat u kan betalen, is dan ook niet aannemelijk. *Renta* is een manier van financiering voor de bendes en hebben er baat bij dat zij dit daadwerkelijk gedurende lange tijd kunnen innen. Dat zij u uit het niets een maandelijkse verhoging zouden opleggen, waarbij verwacht kan worden dat u niet meer naar die kolonie zou komen en zij hun geld nooit zouden zien, houdt geen enkel voordeel in voor hen en houdt in dat opzicht dan ook maar weinig steek."*

Verzoekende partijen betwisten deze vaststellingen van de commissaris-generaal niet, noch brengen zij informatie aan waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet correct is of dat hij hieruit verkeerde conclusies heeft getrokken.

Wat er ook van zij, uit verzoekers verklaringen blijkt dat de door hem voorgehouden strategie om de volledige betaling van het geëiste bedrag uit te stellen in de hoop dat de bendeleden zouden denken dat hij niet over het geld beschikte niet aansloeg, daar de bende hem bij herhaling herinnerde aan zijn schuld en de sanctie die zou volgen als hij die niet zou inlossen. Dat verzoeker in die omstandigheden, en rekening houdend met het wedervaren van zijn collega, de hoop zou hebben gehad dat hij tijd zou kunnen winnen en het bovendien niet nodig achtte om veiligheidsmaatregelen te nemen, ook niet nadat hij op 9 januari 2020 via de sociale media door de bende werd gecontacteerd en bedreigd, acht de Raad niet aannemelijk.

Verder wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat verzoekende partijen geen coherente verklaringen hebben afgelegd over de *renta* en de betalingen die verzoeker al dan niet heeft uitgevoerd. Dit wordt in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“Zo verklaart u dat u in Campañeras reeds vanaf september 2019 renta diende te betalen aan de bende 18, uw partner verklaart daarentegen dat ze u in deze kolonie pas op 2 december 2019 voor het eerst om renta vroegen (CGVS (...), p. 8; CGVS (...), p. 16). Dat uw partner niet op de hoogte is van de lopende renta in deze kolonie, is erg vreemd, daar u op dat moment maandelijks reeds 60 dollar renta betaalde in deze kolonie, en dit dus wel een impact had op uw maandloon van 600 dollar (CGVS (...), p. 8). Vervolgens verklaart u dat de verhoging van 50 dollar naar 100 dollar gevraagd werd op 27 december 2019 en dat u vervolgens op 30 december 2019 50 dollar betaalde (CGVS (...), p. 14, 17 en 18). Uw partner verklaart daarentegen dat de verhoging naar 100 dollar gevraagd werd op 5 januari 2020, dat hij toen 50 dollar betaalde en de overige 50 dollar volgende keer zou betalen (CGVS (...), p. 14). Later verklaart uw partner dan weer dat de bendeleden op 2 december 2019 al 100 dollar renta vroegen, dat u hen 50 dollar betaalde op 5 december 2019 en dat u de overige 50 dollar op 6 januari 2020 moest betalen, maar dat u dat toen niet deed omdat u verlof had (CGVS (...), p. 17). Dat uw partner bovendien geen gewag maakt van uw ontmoetingen en bijgaande betalingen met de bendeleden op 27 december 2019 en op 30 december 2019 is eveneens erg vreemd en doet de vraag rijzen of deze ontmoetingen daadwerkelijk plaatsgevonden hebben. Dat uw partner verder verklaart dat u op 6 januari 2020 de overige renta moest betalen, maar dat niet deed omdat u toen vakantie kreeg op uw werk, strookt evenmin met uw verklaring (CGVS (...), p. 17-18). U verklaart namelijk dat u op 6 januari 2020 wel staande gehouden werd door de bendeleden, maar hen vertelde dat u het geld niet had, waardoor u tijd kreeg tot 9 januari 2020 om de renta te betalen (CGVS (...), p. 14 en 18). Dat jullie verklaringen betreffende de renta betalingen dermate van elkaar afwijken, komt de geloofwaardigheid ervan niet ten goede.”

Waar verzoekende partijen betogen dat de enkele inconsistenties in hun verklaringen niet kunnen volstaan om te oordelen dat hun relaas in zijn geheel niet geloofwaardig is, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging hebben. Dat verzoekster niet bij al deze gebeurtenissen aanwezig was, neemt niet weg dat van haar mag worden verwacht dat zij coherente verklaringen aflegt over de feiten en gebeurtenissen waarop zij zich beroept ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming. Uit haar verklaringen blijkt overigens niet dat verzoekster *“enige verwarring (heeft) laten ontstaan over de precieze data”*, zoals verzoekende partijen in hun verzoekschrift voorhouden, doch wel dat haar verklaringen fundamenteel afwijken van die van verzoeker. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Hoger werd reeds uiteengezet waarom op basis van verzoekers verklaringen niet kan worden aangenomen dat de bedragen die de bende 18 vanaf 2 december 2019 van hem begon te eisen los staan van het zogenaamde *“recht van doorgang”* van vijf dollar dat hij tot dan toe had moeten betalen telkens hij de door de bende gecontroleerde zone wou binnenkomen. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet overtuigen in zoverre zij in hun verzoekschrift voorhouden dat verzoekster 2 december 2019 noemde als datum waarop verzoeker voor het eerst *renta* diende te betalen aan de bende *“omdat dit het moment was waarop een werkelijk “persoonlijke” renta van verzoeker werd geëist”* maar dat zij zich er terdege van bewust zou zijn geweest dat haar partner al een *“recht van overpad”* moest betalen. Dit blijkt trouwens evenmin uit haar verklaringen. Zij verklaarde in haar vrij relaas dat verzoeker in september 2019 van zijn baas een andere route kreeg die via Campañeras ging en dat verzoeker op 2 december 2019 werd tegengehouden door een bendelid dat hem vijftig dollar *renta* per maand vroeg, waar zij aan toevoegde dat de *renta* die hij op zijn vorige route moest betalen vijf dollar bedroeg (adm. doss. verzoekster, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Verder in haar persoonlijk onderhoud gevraagd naar de frequentie van de betaling van vijf dollar op verzoekers vorige route, gaf verzoekster aan dat verzoeker dit dagelijks diende te betalen wanneer hij de betrokken zone binnen ging. Verzoekster antwoordde vervolgens bevestigend op de vraag of verzoeker eerst vijf dollar per dag betaalde en op de nieuwe route vijftig dollar per maand (*ibid.*, p. 17). Indien verzoeker ook op zijn nieuwe route in Campañeras vijf dollar diende te betalen telkens hij de *colonia* binnenkwam, mag worden verwacht dat verzoekster dit zou hebben aangegeven, *quod non*.

De commissaris-generaal kan verder worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker vervolgt:

“Wat betreft de ontvoering die volgens uw verklaringen plaatsvond op 22 januari 2020, is evenmin duidelijk waarom de bende plots zulke drastische stappen zou ondernemen en bovendien 600 dollar losgeld zou vragen. Volgens uw verklaringen verhogen zij hun bedragen als zij merken dat hun slachtoffers kunnen betalen (CGVS (...), p. 17-18). Het is echter een vraagteken waarom zij deze ontvoering op poten zouden zetten en verwachtten dat jullie 600 dollar losgeld zouden kunnen betalen, daar u er in december 2019 en januari 2020 niet in slaagden om hen de renta van 50 dollar of 100 dollar te betalen.”

Verzoekende partijen kunnen bezwaarlijk volhouden dat de ontvoering van verzoeker in de lijn ligt van de gebeurtenissen en het gedrag van de bendeleden. Volgens hun verklaringen zou verzoeker op gegeven moment onder bedreiging met de dood gevraagd zijn de bende honderd dollar te betalen. Niettegenstaande hij daarvan slechts de helft zou hebben betaald en hij de betaling van de andere helft telkens zou hebben uitgesteld, zou de bende niets meer hebben ondernomen behalve het herhalen van haar eisen en dreigementen. De plotse actie van de bendeleden waarbij zij verzoeker ontvoeren en zeshonderd dollar losgeld eisen strookt niet met hun passieve houding tot dusver, noch met het feit dat verzoeker herhaaldelijk in gebreke zou zijn gebleven om de resterende vijftig dollar te betalen. Er kan niet worden ingezien waarom de bende deze actie nodig achtte om hun ongenoegen te laten blijken en te laten zien dat het verboden is hun bevelen niet op te volgen, zoals verzoekende partijen stellen. Indien het werkelijk de bedoeling van de bende zou zijn geweest om verzoeker eenvoudigweg te elimineren indien hij het losgeld niet kon betalen, mag worden verwacht dat de bende haar doodsbedreigingen al eerder zou hebben uitgevoerd.

Voorts wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker terecht op de volgende inconsistenties in de verklaringen van verzoekende partijen met betrekking tot de dag waarop verzoeker zou zijn ontvoerd:

“Zo verklaart u dat uw partner die dag werkte met de namiddagshift van 13h tot 18h (CGVS (...), p. 10). Uw partner verklaart daarentegen dat zij op 22 januari 2020 werkte met de ochtendshift van 6h tot 13h (CGVS (...), p. 8). Vervolgens verklaart uw partner dat zij voor het losgeld 500 dollar zelf betaalde en 100 dollar leende van haar moeder omdat het te moeilijk was om naar de geldautomaat te gaan (CGVS (...), p. 15 en 22). Dat jullie 500 dollar in huis hadden, is erg vreemd en strookt niet met uw verklaring dat jullie geld op een bankrekening staat en u enkel cash geld heeft als u iets moet kopen (CGVS (...), p. 19, 21-22). Bovendien worden er tegenstrijdige verklaringen afgelegd wat betreft het verzamelen van dit geld en de verplaatsingen die uw partner die avond aflegde. Zo verklaarde zij aanvankelijk dat ze de 100 dollar ging ophalen bij haar moeder en jullie dochter op dat moment bij haar moeder achterliet (CGVS (...), p. 15). Later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt zij echter dat haar moeder die avond naar jullie huis kwam om het geld te brengen en vervolgens jullie dochter meenam naar haar huis met de taxi (CGVS (...), p. 22). Dat de verklaringen rondom de ontvoering dermate inconsistent zijn, trekt ook de geloofwaardigheid van de vermeende ontvoering in twijfel.”

De uitleg van verzoekende partijen in het verzoekschrift voor de discrepantie tussen hun verklaringen over de shift die verzoekster had op de dag van de ontvoering, met name dat verzoeker altijd vóór verzoekster ging werken en altijd terugkwam nadat zij klaar was met werken zodat hij haar nooit zag vertrekken naar en terugkeren van het werk, is niet afdoende. Er mag immers worden aangenomen dat verzoekende partijen het verloop van die dag, waarvan de gebeurtenissen dermate bepalend zijn geweest dat zij hen ertoe zouden hebben aangezet om hun land van herkomst te verlaten, nog onder elkaar zouden hebben besproken. Waar zij dit een detailkwestie achten die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de inhoud van hun vluchtrelaas, beperken zij zich tot het louter minimaliseren van de door de commissaris-generaal vastgestelde inconsistenties in hun verklaringen, doch zij slagen er niet in de inconsistenties, die alle steun vinden in de administratieve dossiers, *in concreto* te weerleggen. De Raad herhaalt bovendien dat de bestreden beslissingen als een geheel moeten worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging hebben.

Met de algemene bewering (*post factum*) dat betalen met een bankkaart in El Salvador niet wijdverbreid is en dat zij daarom geld opnamen om te kunnen leven en hun boodschappen, huur en diverse lasten, waaronder elektriciteit, contant te betalen, verklaren verzoekende partijen niet waarom zij vijfhonderd dollar baar geld in huis hadden, nu verzoeker bij herhaling heeft verklaard dat hij enkel cash geld bij had

als hij iets moest kopen en daarbij een bedrag noemde van niet meer dan 20 à 25 dollar (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19 en 21-22).

Verder voeren verzoekende partijen geen argumenten aan tegen de pertinente en terechte vaststelling dat verzoekster zichzelf heeft tegengesproken wat betreft het verzamelen van het geld en de verplaatsingen die zij die avond zou hebben gemaakt. Dit motief, dat steun vindt in verzoeksters administratief dossier, blijft aldus onverminderd overeind en wordt door de Raad overgenomen.

De geloofwaardigheid van hun verklaringen over de ontvoering van verzoeker wordt tot slot verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoekende partijen ook over de nasleep daarvan geen overtuigende verklaringen hebben afgelegd. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“Zo beslisten jullie de dag na de ontvoering van 22 januari 2020 dat jullie het land zouden verlaten en verhuisden jullie naar uw grootmoeder (CGVS (...), p. 4; CGVS (...), p. 15-16). Op 5 februari 2020 ontving u nog Facebookberichten van de bende 18 waarin zij zeiden dat ze u zouden vinden, u zich niet kon verbergen en ze u zouden vermoorden (CGVS (...), p. 13, 16 en 24). Het is echter erg vreemd dat jullie jullie facebookprofielen pas afsloten nadat jullie op 5 februari 2020 nog bedreigingen ontvingen en dit niet deden na de ontvoering van 22 januari 2020, gezien uw partner toen eveneens via Facebook gecontacteerd werd (CGVS (...), p. 13 en 25; CGVS (...), p. 16 en 24). Logischerwijs zouden jullie dit communicatiekanaal onmiddellijk afsluiten na de vermeende ontvoering en voor jullie naar uw grootmoeder verhuisden, gezien dat vrijwel de enige manier was waarop zij jullie contacteerden. Volledigheidshalve kan hier ook aan toegevoegd worden dat jullie beiden aanvankelijk bij jullie interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeiden dat jullie naar uw grootmoeder verhuisden 15 dagen voor jullie vertrek naar België op 12 februari 2020, dus ongeveer op 28 januari 2020 (Verklaring DVZ (...), punt 10; Verklaring DVZ (...), punt 10). Tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaren jullie dan weer beiden dat jullie op 23 januari 2020 reeds naar uw grootmoeder verhuisden (CGVS (...), p. 4; CGVS (...), p. 15-16).”

Het betoog van verzoekende partijen dat zij na de ontvoering op 22 januari 2020 niet verwacht hadden zo snel weer dreigberichten van de bende te ontvangen aangezien zij het gevraagde losgeld hadden betaald, kan niet overtuigen daar zij dat naar eigen zeggen ook dachten nadat verzoeker de eerste keer door de bende via *Facebook* was gecontacteerd op 9 januari 2020 (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20 en 24). Bovendien maakten verzoekende partijen zich volgens hun verklaringen daags na de vermeende ontvoering onvindbaar voor de bende door zich in afwachting van hun vlucht te verschuilen bij de oma van verzoeker, zodat zij er bezwaarlijk konden van uitgaan dat de bende hen niet opnieuw zou proberen te contacteren via de sociale media. Verzoekende partijen kunnen evenmin overtuigen in zoverre zij aanvoeren dat de bendeleden hen via hun *Facebook*-account weliswaar konden contacteren maar niet opsporen, zodat zij geen *“bijzonder dreigend gevaar”* liepen door deze accounts te behouden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn account werd gehackt door het bendelid dat hem op 9 januari 2020 via de berichtenapplicatie *Messenger* contacteerde en dat dit bendelid zo toegang kreeg tot zijn foto's en informatie over zijn woonplaats en familie (*ibid.*, p. 20). Aldus kon niet worden uitgesloten dat de bendeleden deze of andere informatie waartoe zij toegang hadden zouden gebruiken om verzoekende partijen te lokaliseren of dat zij verzoekers telefoon zouden hacken en op die manier hun locatie zouden kunnen achterhalen.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen het volgende motief van de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker geheel ongemoeid laten:

“Dat jullie verklaringen niet als geloofwaardig beschouwd kunnen worden, wordt eveneens bevestigd door tegenstrijdige verklaringen die niet rechtstreeks met jullie vluchtrelaas te maken hebben. Om de onveiligheid van uw wijk, Vista Lago, aan te tonen, verklaart u dat bendeleden van de MS-13 zich om de twee of drie weken in jullie huis kwamen verschansen wanneer zij achtervolgd werden door de politie (CGVS (...), p. 4). Jullie konden dit niet weigeren omdat de bendeleden dan dreigden jullie te vermoorden (CGVS (...), p. 4). Uw partner verklaart hierover daarentegen dat het maar één keer gebeurde dat er een bendelid zich in jullie huis kwam verbergen (CGVS (...), p. 5). Dergelijke inconsistenties in jullie verklaringen komen de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen wederom niet ten goede.”

Bovenstaand motief vindt steun in de administratieve dossiers, is deugdelijk en pertinent en wordt, daar het door verzoekende partijen geheel ongemoeid wordt gelaten door de Raad overgenomen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, maken verzoekende partijen de door hen voorgehouden vrees voor de bende 18 niet aannemelijk.

In zoverre verzoekende partijen onder verwijzing naar de COI Focus “*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020 en de *update* hiervan van 13 juli 2021, voormelde richtlijnen van UNHCR van maart 2016 en het rapport “*Deported to Danger*” van Human Rights Watch van februari 2020 (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 8) argumenteren dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd als terugkeerders die al problemen ondervond met leden van de bende 18 en in die hoedanigheid behoren tot een specifieke sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin, verwijst de Raad vooreerst naar het voorgaande, waarbij werd vastgesteld dat zij hun problemen met en vrees voor bendeleden niet aannemelijk maken. Verder wijst de Raad er op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Zoals hoger is komen vast te staan, slagen verzoekende partijen hier niet in.

Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijzen gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekende partijen tonen allerminst aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico. De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Indien, zoals *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Het betoog van verzoekende partijen dat er sprake is van persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als hen, met name personen die door de bende worden beschouwd als “*strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag*” dan wel “*personen met beroepen of posities die vatbaar zijn voor afpersing*”, dat zij uit een wijk komen die gecontroleerd wordt door de bende 18, dat zij behoren tot een specifieke sociale groep van personen die zich verzet hebben tegen het gezag van de bendes en de groep van terugkeerders uit het

buitenland en dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes, is bijgevolg niet dienstig.

Met het algemene betoog dat de commissaris-generaal hen nergens beticht van flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas, slagen verzoekende partijen er niet in concreet afbreuk te doen aan voormelde pertinente bevindingen.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog aangeven dat zij beiden verklaarden dat zij een klacht hadden ingediend maar dat er in feite geen onderzoek had plaatsgevonden, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij leggen hiervan geen stukken over en maakten bovendien op geen enkel ogenblik in de loop van de administratieve procedure enig gewag hiervan. Op basis van de stukken van het administratief dossier kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat de bewering dat verzoekende partijen een klacht hadden ingediend maar dat er in feite geen onderzoek had plaatsgevonden feitelijke grondslag mist.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In zoverre verzoekende partijen nog kritiek uiten op een beleidswijziging van het CGVS bij de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van Salvadoranen, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden beoordeeld. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij verzoekende partijen op een voldoende concrete manier dienen aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade lopen. Gelet op voorgaande vaststellingen is dit *in casu* evenwel niet het geval.

Waar verzoekende partijen de schending van 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoeren, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrenge op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen hun voorgehouden vluchtmotieven niet aannemelijk hebben gemaakt en dat hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekende partijen brengen geen elementen aan die het oordeel van de Raad op dit punt kunnen ombuigen. Waar zij aanvoeren dat uit de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 blijkt dat meerdere bronnen gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld, en dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissingen, stelt de Raad vast dat zij refereren aan dezelfde bronnen als diegene waarop de bestreden beslissingen gebaseerd zijn en dat zij geen elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador niet doelgericht maar willekeurig van aard zou zijn. Verzoekende partijen tonen niet aan dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. In zoverre verzoekende partijen, waar zij in hun enig middel de schending aanvoeren van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”* en van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*, doelen op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een appreciatiefout aangetoond.

2.3.6. Waar verzoekende partijen in nog (meer) ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN